

Index Rerum,

- natim, bona tamen fide, concedunt. cap. 13. n. 25. lib. 1.
- Ius eligendi Doctorem vel Magistrum in Ecclesiis Cathedralibus horum Regnorum ad præbendas Doctores, & Magistrales, competit Episcopis & capitulis ex indulto Sedis Apostolicæ. cap. 1. num. 13. l. 1.
- Ius eligendi Prælaturam fuit concessum capitulo in privilegium, cum olim spectaret ad superiorem. c. 1. num. 31. l. 1.
- Ius parochiale in quibus consistat. cap. 30. num. 2. lib. 1.
- Ius Pontificium magis sequitur legem Dei quam sæculi. c. 32. n. 5. l. 1.
- Ius Canonicum animas ad Deum dirigit. cap. 32. n. 6. lib. 2.
- Ius naturale & diuinum tunc obligat ad restituendum alienum, quando iniuste seu iniuriose illud detinetur: secus quando ex consensu domini elicitur, aut debitoris eius detinetur. cap. 38. num. 18. lib. 1.
- Ius dicenti extra territorium impune non pareretur, quod circa approbationem confessarij adducitur. cap. 27. n. 16. l. 1.
- Ius acceptoris extinguitur finito iure datoris. cap. 8. num. 7. l. 2.
- Iure Canonico fornicatio est prohibita. c. 7. num. 15. lib. 2.
- Iure ciuili antiquo an sit licitus concubitus. cap. 7. num. 17. l. 2.
- Iure ciuili nouiori fornicatio simplex est illicita. c. 7. num. 18. l. 2.
- Iure etiam Regio reprobatu concubitus, & grauius pœnis punitur. c. 7. n. 20. l. 2.
- Iure etiam diuino feminae excludebantur, admissis masculis pro conseruatione familiarum. cap. 14. num. 19. l. 2.
- Ius primogenituræ simpliciter sumptum à iure naturali, quod naturale omnia animantia docuit, originem ducit. c. 14. n. 20. l. 2.
- Iura nullum inducunt, nec cogunt ad faciendum maioratum, vel meliorationem, sed tantum id permittunt, concedant atque indulgent ob bonum publicum. c. 14. n. 27. l. 2.
- Ius totum & potestas Episcoporum consistit sub lege diocesana iurisdictionis. cap. 17. numero 16. lib. 2.
- Ius Canonicum præcipiens, vt actiones pœnales transeant in hæredes, licet nihil ex crimine ad eos peruenit, nec his fuerit cum defuncto contestata, seruandum est, etiam in foro ciuili. cap. 18. n. 62. lib. 2.
- Iure Regio pœna adiecta dationi quantitatis in fauorem hominis soliti foenerari, exigi non potest, sed si non sit soliti foenerari, exigi potest idem in conscientia. c. 20. n. 3. & 17. l. 2.
- Ius posituum quoad quotam decimarum imitatur legem à Deo Israelitis datam, & sic ad exemplum legis veteris id statuit, non vero l. vetus præ vim obligationis nunc habet, quia ipsa cessauit per aduentum Christi, & promulgationem nouæ legis. cap. 21. n. 24. l. 2.
- Ius ex præscriptione acquiritur priuato, siue illud trahatur ex publico, siue ex priuato, per consuetudinem vero non acquiritur ius alicui priuato, sed in publico, vnde cumque causetur, & etiam si ius trahatur ex priuato, acquiritur tamen in publico, & communi. c. 21. n. 69. l. 2.
- Ius petendi legatum vel fideicommissum, præscribitur 30. annis. c. 26. n. 7. l. 2.
- Ius adeundi præscribitur triginta annorum spatio. c. 26. n. 14. l. 2.
- Ius supplementi legitime præscribitur, si non petatur. c. 26. n. 15. l. 2.
- Ius piscandi, aut venandi in aliquo flumine publico, vel in aliqua parte fundi publici priuatiue ab alijs, potest acquiri præscriptione immemoriali, & privilegio Principis, etiam si ibi capta post prohibitionem sint in animæ iudicio restituenda. cap. 28. num. 45. l. 2.
- Iura Pontificia puniunt hæreticos priuando filios eorum orthodoxos bonis & successione parentum damnatorum, cap. 30. num. 6. lib. 2. Similiter & in c. in quibus, de pœnis puniuntur hæredes delinquentium, vsque ad quartam generationem. cap. 30. n. 7. lib. 2.
- Iurisdicção iudicis delegati à Principe durat post sententiam intra annum quoad executionem ipsius sententiæ, non vero quoad restitutionem contra eam concedendam. c. 2. n. 40. l. 2.
- Iuste quis an puniatur pro peccato alterius. c. 30. n. 1. cum seqq. l. 2.
- Iustitia distributua agit de distribuendis bonis communibus alicuius, nempe communitatis, inter eos qui eiusdem sunt, commutativa autem agit de bonis priuatis vnicuique cuius ea propria sunt, dandis. cap. 11. n. 5. l. 2.
- Iustitia ratione naturali ministranda est à quocunque Principe, alioqui tyrannidem exercebit Princeps, qui ius suum vnicuique non reddiderit. cap. 16. n. 5. lib. 2.
- Iuuenis incestuosus, qui est in ea ætate, qua de iure de eius incontinentia timeatur, poterit absque dispensatione cum legitima alias vxore contrahere, & ab ea debitum petere, quæ sibi per incestum affinis effecta non est: & iuuenis in proposito dicitur, qui sexagesimum ætatis suæ annum non attigerit. c. 23. n. 13. l. 1.
- Et an quilibet incestuosus idem facere possit, vide ibid. num. 14. lib. 1. Id quod à voluntate Principis pendet, reputatur quasi impossibile, hoc tamen fallit in eo, quod Princeps solet facilliter concedere. c. 22. n. 9. & 10. l. 1.
- Incarcerati propter hæresin priusquam pro talibus declarentur, deuitari solent, neque diuina officia, neque sacrificia permittuntur audire, neque alijs Sacramentis Ecclesiæ vii, neque traduntur Ecclesiasticæ sepulture, donec causa peragatur. cap. 1. num. 10. l. 2.
- Incarceratus condemnatus ad mortem, vel ad membri abscissionem etiam iuste, licite potest in foro conscientia, si ei fuga patet, eam accipere, & hoc iure peccatum sit publicum siue occultum, & siue condemnatus sit reus, siue non. cap. 24. num. 4. & 5. lib. 2.
- Incarcerato, & etiam iuste damnato, an liceat fugere à carcere rumpendo compedes, & infringendo feras, murumque perforando, & ibi an teneatur ad satisfactionem damni illati ex fractione vinculorum, serarum, aut muri perforatione. cap. 24. num. 8. & vide in num. 3. §. illud autem. lib. 2.
- Incarceratus fugiens non potest licite custodem carceris ligare, aut os illi, ne clamet, obstruere, possit tamen eum si se teneret, post se fugiens trahere. cap. 24. n. 10. l. 2.
- Incarceratus potest nedum funem qua est ligatus dissoluere, imo & funes scindere, & feras aperire cum clauē adulterina, etiam si sciat oculos secum alios exituros. c. 24. n. 11. & 14. l. 2.
- Incarceratus ad carceris pœnam temporariam, vel perpetuam

& Verborum.

- perpetuam condemnatus non potest licite fugere à carcere, etiam si id agere possit sine effractione. c. 24. num. 17. l. 2.
- Incertitudo & dubius euentus causat tolerantiam contractus, & ab eo vsuram excludit. cap. 39. n. 62. lib. 1.
- Incestus impedit matrimonium contrahendum. c. 15. num. 5. lib. 1.
- Consuetudine tamen obtentum est, vt hoc casu non petatur dispensatio ab Episcopo, ibidem num. 8. lib. 1.
- Incestus mentio faciendi est vbi cum eadem, cum qua incestus commissus est, contrahi prætentitur. c. 15. n. 24. l. 1.
- Incestus punibilis propter affinitatem, an hodie committatur ex illicita copula, in tertio & quarto gradibus. c. 13. n. 3. l. 1.
- Indicare futurum iure ciuili tenetur quis, quando iudex procedit ex officio suo consistente in ipsomet, quod habet, vt debeat purgare proniciam malis hominibus: secus quando procederet ad instantiam partis, seu ex officio consistente in parte: sed de iure Canonico, & attenta praxi communi Ecclesiæ, indistincte indicare tenetur, cap. 11. num. 11. & 13. & sequentibus. l. 1.
- Indicandi sunt hi, qui occulte iniuriam itrogauerunt, aut damnum dederunt, ad monitorias generales. c. 11. n. 14. l. 2.
- Indissolubilitas matrimonij, etiam rati, est immediate de iure naturali & diuino absoluto. cap. 17. num. 13. l. 1.
- Indissolubilitas matrimonij non sumitur ex significatione, sed ex sui natura, & institutione diuina. c. 17. num. 35. l. 1.
- Inducere aliquem ad contrahendum matrimonium plus est, quam eum inducere ad non contrahendum cum vna. c. 10. n. 11. l. 1.
- Inducere non licet ad mutuandum sub vsuris, etiam ad id paratum. c. 23. n. 40. l. 2.
- Inducere alterum ad mutuandum sub vsuris licet, quando quis est constitutus in extrema necessitate, vt hic. Idem in consulente & inducente alium ad minus malum ob aliud maius certissime alias perpetuandum euitandum. cap. 23. num. 43. 44. lib. 2.
- Indulgentia & remissionis concessa à Prælato duram in perpetuum, dummodo habeant tractum successuum. c. 17. n. 6. l. 2.
- Idoneior & dignior quis dicatur. c. 11. n. 63. l. 2.
- Idoneior vel dignior non dicitur ille simpliciter qui doctior est, vel qui sanctior, sed is qui iuxta munus & rem, cui præficiendus est, aptior eius ministerio apparer. c. 11. c. 6. l. 2.
- Idoneus siue dignus in proposito quis dicatur. cap. 11. num. 61. l. 2.
- In datione permittendi ad libertatem nulla contingit personarum acceptio, nec iustitia aliqua infringitur. cap. 11. n. 90. l. 2.
- Indistincta acquipollet vniuersali, cum eadem ratio subest. c. 11. n. 28. l. 2.
- In dubio quando non constat ex mente testatoris, quæ mors sit expectanda, naturalis, vel ciuilis, nec alicuius mortis mentionem fecerit, quid dicendum sit. c. 1. n. 51. l. 2.
- In dubio facta mentione mortis in proposito, intelligitur de naturali tantum. c. 1. n. 50. l. 2.
- In dubio licet aliquis reperitur mortuus, non est præsumendum se ipsum occidisse, cum nemo immemor suæ salutis præsumatur. c. 3. n. 11. l. 2.
- In ciuilibus, ad hoc vt ex culpa præcedenti obligetur quis ad casum, requiritur quod culpa illa ad casum ordinata fuerit. cap. 6. num. 11. lib. 2.
- In criminalibus ex sola datione opere rei illicitæ consideratur id, quod in consequentiam venit, & sic casu. c. 6. n. 13. l. 2.
- Inconueniens maximum daretur, si pauperibus pro suis vsibus necessarijs, aut proprijs pecoribus ligna, aut pascea aliena sumere liceret. cap. 27. n. 26. lib. 2.
- Inebriatus non totaliter, quia scit quid facit, licet sit valde grauatus, quia sibi videtur quod domus mouetur, an peccet mortaliter. c. 4. n. 31. l. 2.
- Inebriari consuetus minime potest sacris ordinibus initiari. c. 4. n. 80. l. 2.
- Inebrians se malitiose, vt excusaretur à delicto, quod prius deliberauerat committere, pœna ordinaria plectendus est. Idem in eo, qui post ebrietatem gloriatur de delicto, cap. 4. num. 89. & 90. lib. 2.
- Inebrians se consulto, vt hominem occideret, si ipsum occidat, est irregularis. cap. 4. num. 104. lib. 2.
- Ignorantia probabilis est æqua & iusta causa concedendi restitutionem in integrum his, qui læsi sunt lapsu temporis, cap. 26. num. 20. lib. 2. Quod procedit etiam aduersus præscriptionem triginta annorum, vt ibid. num. 21. lib. 2. Vbi quod, ignorantia hoc casu præsumitur, & potest tunc temporis peti in integrum restitutio intra quadriennium à die scientiæ ex capite ignorantia, quia est vtile ab initio, quamuis in prosecutione sit continuum, ibid. n. 22. l. 2.
- Et si pro centum annos ignoraret, & non peteret quis prædictam restitutionem, nunquam ei curreret prædictum tempus quadriennij. ibid. n. 23. l. 2.
- Ingreddente monasterium expresse bona sua dedicate, intelligitur tacita conditio, si in monasterio perseverauerit, vnde eo redeunte ad sæculum, bona recuperabit: quod intelligitur vbi nouitus vere recessit à monasterio infra annum probationis: secus vero erit, vbi in eo permanens sine animo recedendi, ibi decessit. cap. 1. n. 102. & 103. l. 2.
- Infamans cum alijs innocentem, tenetur palinodiam recantare, etiam se infamando, vt pro parte sua famam innocentis restituat, quamuis sciat sibi non esse præstandam fidem, propterea quod videt alios, qui secum illum infamauerunt in sua priori sententia persistere. cap. 38. num. 8. l. 1.
- Inferior potest absoluere à sententia excommunicationis lata per constitutiones Episcoporum, & aliorum inferiorum, quando alteri non est reseruata. cap. 5. n. 11. l. 2.
- Infirmus ita demum distributiones quotidianas habere debet, si tempore rectæ valetudinis solitus erat residere, alias secus. cap. 1. numero 138. lib. 1.
- Item hoc procedit, vbi infirmus est præsens in loco vbi est Ecclesia, alias secus, nisi aliud sit consuetum; ibid. n. 139. l. 1.
- Infirmus præsens in loco vbi est Ecclesia, iure communi, semota consuetudine lucratur distributiones quotidianas, si solitus erat antea residere, nisi aliud habeat consuetudo, quia hoc casu ipsa est seruanda: idem est in excommunicato iniuste stante consuetudine, vt etiam absens à loco ipsas lucratur, capite 1. numero 40. & sequentibus, lib. 1.
- Iniuria ita leuis potest esse ex iniectione manuum violentarum proleclatur in clericum, vt non perueniat ad peccatum mortale, sed veniale, c. 5. n. 12. lib. 2.

Index Rerum,

quo casu non incurritur sententia excommunicationis, cum ea non incuratur nisi ob peccatum mortale. c. 5. n. 13. l. 1. 1.

Iniuria levis quæ dicitur, ut Episcopus à sententia excommunicationis ob eam absoluetur possit, relinquatur arbitrio Episcopi. c. 5. n. 14. l. 1. 1.

Inimicus Dei & Ecclesiæ non debet de patrimonio Iesu Christi viuere. c. 1. n. 91. l. 1. 1.

Impediens seu prohibens testatorem ne aliquod legatum, vel hereditatem alteri relinquat, quando tenetur eidem ad restitutionem. c. 37. n. 20. l. 1. 1.

Impedimentum sciens subesse inter volentes contrahere matrimonium, si iustus sub pena excommunicationis, ut denunciet, id non denuntiaverit peccat, mortaliter. c. 11. n. 26. & n. 27. modus denunciandi præfigitur. lib. 1. 1.

Impedimentum ex illicita copula proveniens hodie per Concil. Tridentin. restricta est ad primum & secundum gradum, in tertio autem & quarto non impedit neque dirimit. c. 15. n. 11. l. 1. 1.

Impedimenta ubi plura obstant difficilior solent concedi dispensationes, & rescripta. c. 15. n. 14. l. 1. 1.

Impedimentum publicæ honestatis iniuria nullum oritur ex sponsalibus conditionalibus ante conditionis eventum. c. 22. num. 3. l. 1. 1.

Impedimentum quod propter affinitatem ex illicita copula contrahitur hodie per sanctum Concil. Tridentin. ad primum & secundum gradum restrictum est, in vltioribus vero gradibus neque impedit, neque dirimit, ut Pius V. suo motu proprio declaravit. c. 23. n. 1. & 2. l. 1. 1.

Impedimentum contractum ex illicita copula, in 3. & 4. gradu affinitatis ante confirmationem Concil. Tridentin. est hodie dispensatum motu proprio Pij V. c. 23. n. 4. l. 1. 1.

Impedimentum si incestus occultus sit, an aliquod sit cum alia legitima contrahendi. c. 23. n. 8. lib. 1. 1.

Impediens ne detur beneficium digniori tenetur ad restitutionem. c. 11. n. 48. l. 2. 1.

Impediens dolo, fraude, vel vi, quod beneficium non detur digniori, ut idoneo conferatur, tenetur ad restitutionem. c. 11. n. 67. l. 2. 1.

Impediens ne detur beneficium digno, vel digniori, etiam sine dolo & fraude, precibus tamen aduertens id fieri, ut immerito & indigno detur, tenetur ad restitutionem digno, vel digniori faciendam. c. 11. n. 68. l. 2. 1.

Impediens utrumque & quomodocumque ne beneficium detur alicui, etiam digno, ut digniori conferatur, non tenetur ad restitutionem. c. 11. n. 69. l. 2. 1.

Impediens beneficij, aut publici muneris collationem ne ea fiat digno, ut detur, & fiat æquali digno, non tenetur ad restitutionem, c. 11. n. 70. Limitatur, ut in n. 74. & 75. l. 2. 1.

Impediens eum qui erat in via ad obtinendum præbendam, nisi iuste id faciat, tenetur ad restitutionem. c. 11. n. 73. l. 2. 1.

Impediens indignum à consecratione beneficij, ad nullam restitutionem tenetur. c. 11. n. 76. l. 2. 1.

Impediens alterum à consecratione beneficij, quando Prælatas constituerat illi dare, an & quando tenetur illi ad restitutionem. c. 11. n. 79. lib. 2. 1.

Impediens iniuste possessionem beneficij iam collati alteri, tenetur in totum eidem ad restitutionem. c. 31. n. 80. lib. 2. 1.

Impediens dignum à consecratione beneficij, an ad hoc ut tenetur eidem ad restitutionem, requiritur simul, quod violenter iustitiam distributam, & propositum prouisoris. c. 11. n. 82. l. 2. 1.

Impediens alterum à consecratione legati, hereditatis,

vel gratiæ donationis, quando tenetur eidem ad restitutionem, & quando non. c. 11. n. 83. l. 2. 1.

Impediens alterum à consecratione cathedræ, an & quando tenetur eidem ad restitutionem. cap. 11. n. 85. l. 2. 1.

Impedimentum inter eum qui duxit in matrimonium, quam polluit per adulterium, & ipsam adulteram, non solum impedit, sed etiam dirimit tibus in casibus de quib. hic, cap. 12. n. 23 & in n. 24. ponitur quoddam requisitum. lib. 2. 1.

Impeditus non excusatur, nisi probet se talem adhibuisse diligentiam, quod nisi fuisset impeditus, impleuisset. c. 6. n. 11. l. 2. 1.

Impeditus piscari, aut venari ab eo qui iure impedire non potuit, agere valet non tantum ad terra rupta, eorumque æstimationem, sed etiam ad æstimationem piscataræ, quæ iuxta tempus, & locum certa imminet. c. 28. n. 42. l. 2. 1.

Inaperitia medici, aut incuria parentum in medendo vulnere filij, an exulet percipientem illicite. c. 6. n. 72. l. 2. 1.

Impetrans aliquid à Principe, non tenetur facere mentionem eius, quod expressum impetrationem non impedit. c. 15. n. 32. l. 2. 1.

Impetrans beneficium curatum, illud habebit, licet in impetratione non significauerit se sacris ordinibus non esse insignitum, sed saltem de stylo curiæ narrare debet se clericum est. c. 15. n. 33. & 34. lib. 2. 1.

Impetrans dispensationem ad matrimonium contrahendum cum pluribus causis, tenetur eas prius verificare: & quid si vna earum falsa sit, ceteræ autem veræ. c. 15. n. 105. & 106. cum seqq. l. 2. 1.

Impetrare nemo debet à Summo Pontifice literas Apostolicas ad beneficia patrimonialia in derogationem prædictæ laudabilis consuetudinis, nec eis uti, donec in Concil. Regali videantur, & licentia præstetur eis vtendi, vt in l. Reg. Hispaniæ cauetur. cap. 11. n. 31. l. 2. 1.

Impetratione facta vnus beneficij pluribus modis vacantis, sufficit probare primum modum vacationis, de expressis. c. 15. n. 18. & 39. l. 2. 1.

Impotentia ad actum generationis est, quæ impedit matrimonium contrahendum, & contractum dirimit: secus vero in impotentia ad generationis effectum. c. 16. n. 13. l. 1. 1.

Impuberes, qui sponsalia contraxerunt, facti puberes possunt pœnitere. c. 18. n. 10. l. 1. 1.

Illud Matth. 23. Væ vobis scribæ & pharisei hypocritæ, qui decimatis mentham, &c. ad tempus præteritæ legis magis referendum censetur, cap. 1. n. 23. lib. 2. 1.

Inique atque infide dispensationem illius voti procuratis, qui postea saluus, illud emisit Deo, si cum eriperet ab aliquo imminente periculo. c. 22. n. 16. l. 2. 1.

Irregularitas duplex est: vna, quæ in penam peccati est imposita, altera, quæ incurritur citra culpam, sed est alia species irregularitatis, quæ ex homicidio vel membri mutilatione contrahitur ob dolum vel culpam: à priori absolui potest virtute bullæ Cruciatæ: à posterioribus minime. c. 3. n. 6. l. 1. 1.

Irregularitas non contrahitur nisi in casibus à iure expressis. c. 10. n. 9. l. 1. 1.

Irregularitas iudici potest humana Pontificia constitutione in penam criminis exterioris, etiam occultis. c. 13. n. 14. l. 1. 1.

Irregularis est ille qui dabat operam rei illicitæ, nempe rixando cum alio, & conflaginens illius interfecit eum, cum quo rixabatur, nullo præcedente consilio; vel tractauit rixantis, imo contra eius prohibicio

& Verborum.

prohibitionem. cap. 6. num. 7. l. 2. 1.

Limitari, si clericus non fuerit in culpa rixandi, quia tunc factum aliorum non est ei imputandum. c. 6. num. 8. lib. 2. 1.

Irregularis quis non fit propter solum homicidium, nisi culpa, vel voluntas præcedat. c. 6. n. 16. l. 2. 1.

Irregularis non est, qui mortem aliter vitare non valens suum occidit, vel mutilat inuasorem, & possit statim post huiusmodi occasionem ministrare, nisi alium interficeret pro defensione proximi, vel pro rebus saluandis, vel ubi necessitas non fuisset inuitabilis. c. 6. n. 60. & 61. l. 2. 1.

Irregulares an sint, qui ex licentia & permissione Summi Pontificis in bello iusto pugnant propria manu, & aliquem vel aliquos occiderent. c. 6. n. 62. & seqq. l. 2. 1.

Irregulares sunt existentes in bello iusto ex parte se defendentium, si occidant vel mutilent, nisi in casu, quo aliter euadere non possunt, alij vero, qui non occidunt, neque mutilant, non sunt irregulares: licet ibi multi occidantur, etiam si percussant aliquos, non tamen lethaliter, qui deinde occiduntur ab aliis: & quid si animo deformandi percussit, & ex percussione sequatur deformatio culpe percussit vel Medici, cap. 6. n. 67. & 71. l. 2. 1. Quod tamen limitatur ibi. nam. 75. nisi in morte culpam contraxerit. lib. 2. 1.

Irregularis non est, qui iuste aliquem percussit, & non occidit, licet ab aliis sine ipsius culpa occidatur. c. 6. n. 70. l. 2. 1.

Irregularis nemo constituitur ex animo occidendi, etiam deliberato, & cum insidiis, si non occidit, neque deformat. c. 6. n. 74. l. 2. 1.

Irregulares, & homicidæ reputantur deridentes homines in carcerem ita arctum, quod incarceration non viumt ultra sex vel octo menses, propter afflictionem carceris. cap. 6. num. 80. 81. hoc esse contra Prælatos deridentes clericos in gabiam, ubi verisimile est eos intra paucos dies morituros. lib. 2. 1.

Irregularis est qui domui suæ alit, aut custodit feram aliquam bestiam, vel leonem, elephantem, aut vrsum, vel canem, si sua culpa aliquem deformat, puta soluendo, vel habendo soluta prædicta animalia: secus alias, nisi in via, vel alio loco publico habeat eas, etiam ligata. c. 6. n. 82. & 83. l. 2. 1.

Irregularis an sit qui misit lapidem in alium, & is lapide fugiens, ac demum incidens caput offensus culpa medici vel confanguineorum cum curantium mortem obicit. c. 6. n. 93. l. 2. 1.

Irregularis est, qui ad seditionem & arma pulsauerit campanam, si inde fuerit ex prælio inito aut pugna secuta mors. c. 6. n. 97. l. 2. 1.

Idem in eo qui campanam pulsauerit, in signum quod aliquis est furca suspendendus, aut à ministris iustitiæ iugulandus: sed contrarium est verius. c. 6. n. 98. l. 2. 1.

Irregularis non est, qui ligna aut stramenta dederit ad comburendum hæreticum iam mortuum: secus alias: irregularis an & quando sit pulsans campanam illicite, si inde sequatur mors alicuius. cap. 6. n. 100. & 101. l. 2. 1.

Irregularis est qui auerit aliquem à liberando alium ab iniusta deformatio. c. 6. n. 117. l. 2. 1.

Irregularis nemo est ex sola complacencia, quod deformatur alius. c. 6. n. 118. l. 2. 1.

Irregularis an & quando sit, qui in ludo palestræ & alio licito alterum occidit. c. 6. n. 135. & 139. l. 1. 1.

Irregularis an sit relictus relictæ, aut lapidem in aliquem locum iactans, si aliquem præter intentionem occidat vel deformat. c. 6. n. 139. l. 2. 1.

Irregularis an sit currens equum, si alium ideo occidat vel mutilat. c. 6. n. 137. l. 2. 1.

Irregularis an sit, qui in proprio nemore vel alieno venans mere casualiter hominem occiderit. cap. 6. num. 138. l. 2. 1.

Irregularis non est qui sciens tractari de alicuius deformatione illicita, ei non significat, quamuis peccet mortaliter, si neque dicto neque facto ad id inuict. c. 6. n. 164. l. 2. 1.

Irregularis an sit, qui vt pecora aliena de suo agro pelleret; lapidem proficiens, puerum interfecit. cap. 6. n. 166. l. 2. 1.

Irregularis an in dubio quis iudicari valeat? optima resolutio. c. 6. n. 171. cum seqq. l. 2. 1.

Irregularitas iure tantum humano Pontificio statuta est. c. 6. n. 172. l. 2. 1.

ad Irregularitatem incurrendam per homicidium vel deformationem ex opere illicito casu subsequutam requiritur, quod causa illiciti operis sit propinqua, cap. 6. num. 18. lib. 2. Ad irregularitatem incurrendam in casu dicti. cap. sicut, est necessarium, quod scetus sit animatus: hodie idem si non sit animatus. c. 6. n. 38. l. 2. 1.

Institutio filij spurij simpliciter facta, pro non scripta habetur, nisi fiat sub conditione, si Princeps cum legitimerit. c. 22. n. 6. l. 1. 1.

Instituti in potestate esse non debet substitutionem à restatore factam illudere, irritamque reddere. c. 32. num. 50. l. 1. 1.

Institutio canonicatum magistratum & Doctoralium iustissima est, atque his regnis vtilissima, & electores qui alius quam qualificatis huiusmodi præbendas contulerunt, tenentur illis ad restitutionem. Idem in obrimente eas, qui per mendacium affirmant, se esse talem, cum vero non sit, c. 11. n. 32. 33. 34. lib. 2. 1.

Is qui data opera inebriatur, sciens se solitum manus ad arma impellere, hominesque percutere cum inebriatus est, an pena ordinaria vel extraordinaria plectendus sit? resoluitur, quod extraordinaria, cap. 4. num. 91. Limitatur, quando quis se consulto inebriauit, vt occideret quemdam lib. 2. 1.

Is qui ex officio tenetur delictis obuiare, vt est Princeps vel Prætor, si cum possit non fecit, peccat, & tenetur ad restitutionem: secus vero in priuatis, licet peccent. c. 6. n. 110. 113. 114. l. 2. 1.

Is qui cum muliere publica, vel ea femina, quæ sui corporis questum fecit, coierit, absque expressâ conuentione mercedis, consensus est à iudice lege taciti ac subintellecui pacti, eidem femine hoc poscenti consuetum veteret vsus mercedem soluere. c. 10. n. 8. & 10. l. 2. 1.

Is qui queritur, vt capiatur iuste aut iniuste, potest licite fugere, cum voluntate tamen satisfaciendi tantum, quantum necessitate recta dicta, dummodo non interueniat violentia contra officiales. c. 24. num. 12. l. 2. 1.

Iuramentum quo quis promittit aliquid non facere, non videtur ei legem imponere, quominus illud facere possit. c. 8. n. 37. l. 2. 1.

Iuramentum recipit omnes limitationes, & subaudiitiones quas habet & recipere solet contractus ille, super quo interponitur. c. 8. n. 38. l. 2. 1.

Iuramenta emissa à iustoribus de amplius non ludendo, fere semper sunt obligatoria. c. 22. n. 17. l. 2. 1.

Iuramentum de re parua & leui, licita tamen, non obligat sub mortali, quamuis illud non seruant peccet venialiter. c. 22. n. 18. l. 2. 1.

Iurans aut venans se iturum Hierosolimam, si iterum

Index Rerum,

Iudat, primo ira motu laborans, & non perpendens sine bonum, aut malum tale votum facere, quamvis illud non adimpleat, non erit voti aut iuramenti reus. c.22.n.21.lib.2.
Iurans quis vendere Titio domum, si postea illam vendat Scio, eique eam tradat, statim huic venditioni contrarium, licet venditor ex hoc sit peritius. Idem in iurante non vendere librum. cap.8. n.34.l.2.
Intentio legislatoris Ecclesiastici vrentis in sua l.verb. preceptivo aut prohibitive, est obligare transgressorem ad culpam mortalem, nisi aliquo signo vel verbo significetur, aut exprimat contrarium, c.7. num.11.l.1.
Intentio mala sine opere iniurioso non obligat ad restitutionem damni. c.11.n.72.l.2.
Integra Ant. Concij decretalis cum sumus, de regali. refertur, cap.1.num.31.lib.2. Ex hac integra non constat quod pater viveret, neque quod mortuus esset. c.1.n.82.l.2.
Integra Anton. Augustini decretalis cum sumus, de regularibus refertur. c.11.n.83.l.2.
In hac integra adest adverbium, Recte, quod in decretali cum sumus non fuit translatum. cap.1.n.84. lib.2.
Intellectus Menochij ad d.c.16.15.25. Concil. Trident. reprehenditur. c.11.n.34.l.2.
Interdicta possessoria an competant & dentur pro iuribus annuis mere personalibus. cap.21.num.147. lib.2.
Interdictum ad tempus, lapsio tempore cessat. cap.5. num.8.l.1.
Interdictum generale relaxatur in quibusdam festiuitatibus hic expressis, non sic cessatio à diuinis: sed contrarium est verius, vt num. 12. cap.10.num.10. lib.1.
Interesse in recompensationem fructuum ex re vendita perceptorum interim dum pretium non soluitur, etiam attempto iure Canonico, est licitum aut permillum. c.39.n.10.l.1.
Interest Reipublice illustres habere familias, eorumque patrimonia conseruare. c.14.n.3.l.2.
Interpretatio in dubio faciendae est, vt restitutio aduersus prescriptionem concedatur. cap.26.num.24. lib.2.
Intestabiles quando fiant hi qui se ipsos occiderunt. cap.3.n.13.l.2.
Inuentor rei alienae tenetur ad eius restitutionem sub poena peccati mortalis. c.9.n.7.l.2.
Inuentor rei alienae, si dominus eius sit incertus, ad quid teneatur in vtroque foro. c.9.n.8.l.2.
Inuentor quod non teneatur hoc casu necessario bona inuenta restituere pauperibus, sed quod possit ea retinere sincero animo, vt domino restituat, atque diligentissime eum conquirit, nonnulli tenent: sed communis in contrarium, c.9.n.10.11. & 12.l.2.
Inuentor rei alienae eam domino restituere tenetur gratis, hoc est, sin pedir hallazgo. cap.9.num.25. & seqq.l.2.
Inuentus dicitur, qui est inuentus & captus, & repraesentatus curiae. c.12.n.9.l.1.
Inuitus nemo fit bonus: vnde supposita necessitate omnes debent cogi ad subeunda media, quibus tandem volentes boni fiant. c.31.n.17.l.1.
In veteri Testamento quomodo intelligatur id quod legitur, aliquos sanctos viros habuisse concubinas. c.7.n.31.l.2.
Iurans aut bene potatus vouens aut iurans ingressum religionis, si sic subito id faciat, quod non fecisset

per deliberationem & sententiam rationis, qua tamen moram temporis magnam non requirit, non tenetur: secus autem si hoc agit sciens quod iurat aut vouet, licet non plene deliberauerit, c.22.n.12. n.17.l.2.
Idem in iurante.

L.

L Aicus conuentus rei vendicatione pro re Ecclesiastica, si probabiliter neget esse rem Ecclesiae, iudex saecularis ad eundem est. c.34.n.7.l.1.
Laicus ratione sacrilegij conuenti potest coram iudice Ecclesiastico. c.34.n.14.l.1.
Laicus potest diffinire quaestionem facti, et si de spirituali. c.34.n.17.l.1.
Laicus conductor decimarum non potest apud iudicem Ecclesiasticum conueniri actione personali ex locato ad mercedem. c.34.n.49.l.1.
Laici coniugati fornicantes magis peccant, quam clerici non coniugati. c.7.n.54.l.2.
Laici veluti incapaces decimarum quasi possessione praescribere non possunt earum immunitatem, c.21. n.61. sed contra. n.64.l.2.
Laici contra laicum cui essent priuilegio concessa ante Concilium Lateranense, bene possunt eas praescribere. c.21.n.62.l.2.
Laicus potest praescribere quotam decimae, nempe vt non soluat nisi duodecimam, vigesimam vel aliam partem. c.21.n.63.l.2.
Laici praescribere non possunt ius percipiendi decimas ab aliis, quia sunt huius iuris omnino incapaces. c.21.n.17.l.2.
Laici iure percipiendi decimas spoliati, & agentes interdito recuperanda, an sint ante omnia restituendi. c.21.n.72. cum sequentibus. l.2.
Laicus spoliatus ab alio laico iure percipiendi decimas, est ante omnia restituendus: secus si ab Ecclesia vel clericis, pro quibus sit iuris praesumptio, vt hic. c.21.n.77.l.2.
Lanas non est licitum reuendere carius in diem quam numerata pecunia, vltra latitudinem iusti pretij. c.39.n.43.l.1.
Lanae an emi possint vilius ad creditum, quam cum traduntur valeant. cap.39.num.44. & 45. vbi quid in frumento, vino & oleo, negatiue resoluitur, praeterquam primo, si verisimile dubium sit plus vel minus lanas valituras tempore traditionis. Secundo, ratione veri damni emergentis, vel lucri cessantis, certis quibusdam concurrentibus, vt in n.46. & 47. quid si emptor suscipiat in se periculum lanarum futurarum. lib.1.
Lapidandi vsus inter pueros, siue ludas prohibitus est, nihilominus propter tolerantiam excusat à poena ordinata homicidij, quoad poenam temporalem: secus quoad aeternam, cap.6.num.146. cum sequentibus. lib.2. Idem in alio ludo prohibito, sed vltato, num.149.l.2.
Legatus à latere potest dispensare in omnibus casibus, in quibus quilibet Ordinarius suae provinciae. c.11.num.61.l.1.
Legatus à latere omnia videtur posse, qua Papa sibi specialiter non reseruauit, quia eius vices gerit, ibid. n.7.l.1.
Legati à latere officium non expirat per mortem Papae cum mittentis. c.11.n.51.l.1.
Legatum factum puellae de centum, si nuptierit, & quinquaginta si religionem ingrediatur, consequitur mulier maius, etiam si religionem ingrediatur, nisi relinquatur ei, qui ducet eam uxorem, addat tamen testator, quod legatum sit pretium dotis, ne

& Verborum.

ne alias maritus sibi habeat legatum, cap.32. numero 15. lib.1. Et numero 16. limitatur etiam si legatum sit relictum pro dote mulieris, vt nubat certae personae, vt numero 17. l.1. Falit quoque, si contrarium expresse testator cauerit, num. 16. l.1. Item in legato facto pro incertis virginibus maritandis, vt in num.20. sed contra primum dictum in num.58. c.60.l.1.
Legatum pia causa factum confraternitati disciplinatorum, vel similibus vtrum concedi possit. c.35. num.3.l.1.
Legatarius fundi non tenetur stare colono testatoris. cap.8.n.2.l.2.
Legatarius vel donatarius certo sciens animum legantis fuisse non aliter legandi nec donandi, nisi existente & adimpleta conditione non nubendi ab eo apposita, non erit tatus per exceptionem rei iudicatae, si pro eo fuerit iuris interpretatione aliud iudicatum: secus si animus legantis fuit incertus. cap.25.n.18. & 19.l.2.
Legatum reditum alicui sub conditione, si non nupserit, an possit in foro conscientiae peti, ac habitum secure retineri, si nuptias contraxerit? cap.25. n.7. & seqq. praecipue 1. cum seqq. lib.2.
Legato relicto conlangueis pauperibus praefertur propinquior pauper remotiori aut pauperiori, aut maioris aetatis. c.11.n.39.l.2.
Legatum relictum alicui, si non nupserit, quod si nupserit, nihil legabat, nec aliquid consequatur legataria, non debetur etiam in foro exteriori, si legataria nupserit. c.25.n.15.l.2.
Legatum ante acceptationem acquiritur legatario, quandoque à morte testatoris, quandoque ab adita hereditate: quod procedit, nedum in rebus corporalibus, sed etiam in incorporalibus, nempe in seruittute legata, cap.29.n.9. & 10. etiam si res incorporalis legetur vel relinquatur per fideicommissum, ibid. n.11. l.2.
Legatum ita dominium rei legatarij facit, vt hereditas heredis res singulas. cap.26. n.13. lib.2.
Legatum relictum legatario, si volet, vel sub alia conditione mere voluntaria, vel onere, absque dubio praescribitur spatio 30. annorum, legatario illud non petente vel voluntatem suam non petente vel voluntatem suam non declarante, onus vel grauamen non adimplente. cap.26. numero 16. 17. lib.2.
Legitima filio non debetur, nisi post mortem patris. cap.1.n.76.l.2.
Legitima ascendentium lege, consuetudine, rescripto, seu etiam statuto, non solum minui, sed etiam omnino tolli potest. c.14.n.42.l.2.
Lex humana iusta & de re graui aliquid statuens, quando obliget transgressorem ad culpam mortalem. c.7.n.20.l.1.
Lex ad hoc vt valeat, atque liget, necessarium est vt ab initio fuerit recepta. c.8.n.2.l.1.
Lex naturalis & diuina de defendenda fama proptia, praestat legi humanae de abstinentio sacro in irregularitate. c.15.n.22.l.1.
Lex lata, cui adiecta sit excommunicationis poena, euidenter colligitur intentionem fuisse obligandi ad mortalem culpam: quod procedit, licet non sit lata sententia, sed comminatoria, vt in num.28. cap.7.n.25.l.1.
Legem tunc dicitur non fuisse receptam, quando Principe sciente per aliquos actus contrarios excluditur, eo autem ignorante, vbi per decennium lex negligitur, nec villo pacto admittitur. cap.8. num.3.l.1.

Leges Caesarum in decretorum libro relatae, tunc censentur canonizatae, cum in ipsomet canone ab aliquo Pontifice edicto incorporatae aut insertae fuerint. c.21.n.33.l.1.
Legis vel constitutionis licita est extensio ad casum omnium ex ratione expressa in lege, vel eadem ratio concurrat ac militat, etiam in correctorijs, praecipue fauore animae. c.10.n.31.l.1.
Lex 2. tit. 5. de los descomulgados lib.8. Nouae Collectionis. Reg. interpretatur. c.12.n.17.l.1.
Lex 1. tit. 5. de los descomulgados, l. 8. Nouae Collectionis. Reg. merito stabilitur, & iustissima est cap. 12. num.3. & 4.l.1.
Legis si serua §. 1. ff. de iur. dot. intellectus. cap.16. num.7.l.1.
Legis, qui ante calendas 13. ff. de verborum obligat. intellectus, cap.6. num. 14. lib. 1. & num. 15. de concordia, l. amniculus, la 1. 13. l. in ordine, ff. de verb. signif. remissus. l. 1.
Legis amniculus la 2. 134. in ordine, ff. de verb. signif. intellectus. c.26.n.16.l.1.
Lex 10. tit. 4. de las labores y particions, l. 3. fori, obseruatur in his regnis. c.33.n.17.l.1.
Lex Iulianus, §. fructibus, ff. de actionib. empt. procedit etiam in eo, qui ex pacto retrouendendi rem retraxit. c.33.n.29.l.1.
Lex 9. tit. 17. part. 1. expenditur. c.36.n.16.l.1.
Legis 1. tit. 9. part. 7. verba optima referuntur. c.37. num.12.l.1.
Lex curauit, C. de action. empt. non procedit si ad terminum solutionis pretij constitutum emptor fiat, nam tunc non debentur eius vsurae hoc est, interesse licitum in recompensationem fructuum. cap.39. num.19.l.1.
Legis 2. C. de rescindend. vendit. cum similib. beneficium non habet locum, cum locatio dependet à vitibus fortunae nempe in conductionibus fructuum alicuius praestimonij seu beneficij, vel quartatum Regiarum vel Episcopialium, nisi spes illa estimata à principio excedat dimidiam partem iusti pretij, vel nisi fructus propter fortuitum casum inopinatum omnino non nascerentur. cap.29.n.66. lib.1.
L. res vxoris, C. de donationib. inter vit & vxorem, in primo responsio, non habet locum in donatione causa mortis, quia illa non confirmatur, sed irritatur per mortem ciuilem, ex qua amittitur ciuitas & libertas. c.11.n.46.l.2.
L. iudex posteaquam, ff. de re iud. procedit, non solum in iudice delegato, sed etiam in ordinario c.2. num.10.l.2.
L. iudex posteaquam, ff. de re iudic, non loquitur de sententia nulliter lata, sed de aequa vel antiqua. c.2. num.11.l.2.
L. si vt proponis la 1. Cod. quomodo & quando iudex loquitur in delegato inferioris à Principe. c.2. num.20.l.2.
L. fin. C. vbi & apud quem, procedit in restitutione petita coram iudice delegato, aduersus suam sententiam interlocutoriam, quam concedere potest, si non habeat vim diffinitivae, alias secus. cap.2. num.39.l.2.
L. fin. titulo 25. part. 3. intelligi debet de ordinario iudice, de quo ipsa lex agit, nempe vt is restitutorum in integrum aduersus suam sententiam diffinitiuam concedere possit, non vero in iudice delegato. c.2.n.41.l.2.
L. 4. Tauri concedit damnato ad mortem ciuilem vel naturalem factionem testamenti, non vero tollit confiscationem bonorum à lege inductam in eo, qui

Index Rerum,

qui se interfecit: vel limitatur in hoc qui se interfecit antequam damnetur ad mortem. cap. 3. n. 28. lib. 2.

L. 24. tit. 1. part. 7. ibi, deus morit pot' ende, & ibi, prender muerte, ad utramque mortem, tam civilem quam naturalem referri potest. c. 13. num. 29. lib. 2.

L. 3. tit. 5. part. 1. pulchra verba de ebrietate agentia referuntur. c. 4. n. 21. l. 2.

L. antiquitas lata fuit, ac vsu receptum apud pterofque populos, vt vini vltus esset interdictus feminis. cap. 4. n. 27. l. 2.

Leges seu constitutiones collegiorum inducentes priuationem ipso iure, propter aliquod crimen, obligant in conscientia, absque iudicis sententia. c. 5. num. 17. l. 2.

Leges Regie iudicibus & aliis ministris penas infligentes, si iudicium venderint, manusculaque receperint, quas incurant eo ipso, nulla expressata sententia, obligant in conscientia. c. 5. n. 18. l. 2.

Leges Partice nunquam censentur derogare iuri civili & canonico, in his in quibus iuri canonico derogate possunt nisi in casibus in quibus ipse leges aperte id docent. c. 5. n. 70. l. 2.

L. emptorem, Cod. de locat. & conduct. an procedat in locatione facta ad non modicum tempus & ultra vel ad vitam. c. 8. n. 21. & seqq. lib. 2.

L. 19. tit. 8. part. 5. an procedat in locatione ad decennium, dum excipit alios casus. c. 8. n. 28. l. 2.

L. emptorem, C. de locat. & conduct. an procedat in colono partiaro, cap. 8. num. 52. cum numeris seqq. & precipue num. 63. & 64. concordantia ponitur inter contrarias sententias, & num. 67. declaratio quadam. lib. 2.

L. emptorem, Cod. de locat. & conduct. an procedat, quando in contractu locationis appositum est iuramentum. c. 8. n. 32. l. 2.

L. fin. C. de sacrosanct. Eccles. & c. agens in ciuitate, an locum habeat in Ecclesia. c. 8. n. 67. l. 2.

L. Regia 6. tit. 13. lib. 6. Noua Collect. loquens de los mostrencos, refertur, vbi quomodo dicantur hanc bona apud Gracos, & in Francia. cap. 9. n. 16. lib. 2.

L. Regia 7. tit. 13. l. 6. Noua Collect. praefigens formam omnino seruandam ad acquisitionem praedictorum bonorum, refertur, cap. 9. num. 18. l. 2. Similis fere consuetudo est apud Aurelianenses, idem num. 19. lib. 2.

Praedictarum legum Regiarum iustitia defenditur, ibid. n. 22. & sequentibus, lib. 2. ibid. Non obseruans diligentias requisitas a dictis legibus ius suum perdidit, atque ad restitutionem rei inuenta tenetur tanquam pro furto, & sic in vtroque foro erit securus. c. 9. n. 23. l. 2.

Leges Regie praedictae non solum procedunt & loquantur in los ganados mostrencos, sed etiam in aliis bonis, cap. 9. num. 30. lib. 2. Sententia an requiratur in casu praedictarum legum Regiarum, ibidem. n. 31. lib. 2.

Leges Regie de beneficiis patrimonialibus loquentes, insuper & consuetudo immemorialis super eodem, nempe vt ea ciuibus & originariis, & non aliis conferantur, aequissima & iusta sunt, & aliter ea prouidens tenetur ad restitutionem. cap. 11. num. 29. & 30. l. 2.

Leges huius Regni quae prohibent exteris conferre beneficia Ecclesiastica, & pensiones, sed tantum regnicolis & originariis, iustae sunt. c. 11. n. 35. l. 2.

L. 2. tit. 15. part. 2. quamuis loquatur in successione regni, seruanda quoque erit in successione alterius

cuiuscunque maioratus particularis Hispaniae. cap. 4. n. 58. & 59. & 62. lib. 2.

Lex vel statutum introducens aliquid cum certis modificationibus, censetur in illis formam inducere. c. 15. n. 11. l. 2.

Lex Evangelica nihil praecipitur, nec vt illicitum prohibetur, quod non sit iuris naturalis legibus, vel praecipitur vel prohibetur, praeter ea quae circa Sacramenta & fidei Catholicae Articulos instituta sunt. cap. 18. n. 1. lib. 2.

Lex ciuiliis praecipiens, vt haeres non conficiens inuentarium, teneatur ultra vires haereditarias, est fundata super praesumptione, quod bona defuncti occultauerit haeres qui inuentarium non fecit, atque ea subtraxerit. c. 18. n. 66. l. 2.

Lex humana quae iusta est, etiam in foro animae est seruanda. c. 18. num. 68. l. 2.

Lex in quibus casibus deficit, non est nec actio utilis danda. c. 19. n. 21. l. 2.

Legis veteris tria tempora in hoc sunt consideranda, vt hic latius docetur. c. 21. n. 21. l. 2.

Lex de decimis soluendis ex ea parte quae caeremonialis fuit, vel etiam iudicialis, secundum magis communem amittit vim, & obligationis ius per Evangelicam legis promulgationem. cap. 21. n. 22. l. 2.

Leges humanae Imperatorum & Regum, obligant etiam in conscientia, quando fundantur super certo, & non super praesumptione. c. 27. n. 11. l. 2.

Lex poenalis non tollit obligationem ad culpam quae per priorem legem moralem fuerat imposita. c. 27. n. 12. l. 2.

Lex poenalis contra scindentes & asportantes ligna, vel pastum furantes ex alienis fundis, quibus in causis excusetur a peccato & a restitutione, cap. 27. num. 15. & 16. cum sequentibus. lib. 2.

Lex poenalis obligat ad peccatum. c. 27. n. 23. l. 2.

Lex ciuiliis iustam semper obligat ad peccatum mortale. c. 28. n. 12. & 13. quid quando cessat pars causae l. 1. 2.

Lex humana minime poterit imitari diuinum iudicium, quo pro alterius culpis & criminibus innocentes corporis poena afficiuntur non licet igitur quempiam propter crimen alterius occidere, nec excommunicare, nec subitus eadere, nec alia corporali poena punire. c. 30. n. 22. l. 2.

L. quisquis, C. ad leg. Iul. de vi, non recte dicitur, ex imperatoria lenitate vitam condonari filiis eorum, qui Regiam laeserunt maiestatem, quia hoc seculo, Imperatores iuste minime poterant filios pro peccatis parentum interficere. c. 30. n. 23. lib. 2.

Lex humana, cum iusta subest causa, & propter Reipublicae utilitatem, quo promptius & cautius a delictis & criminibus homines abstineant, filios, & nepotes, poena bonorum aliaue simili, sancte & iuste potest afficere, vt passim legibus & canonicis diffinitum est, nunquam tamen absque iusta causa potest iudex praedictas penas imponere. c. 30. n. 25. l. 2.

Laesio enormis circa manuum iniectionem in clericum, quae dicitur? Excessus notorius, quando dicitur enormis laesio. n. 16. & 17. l. 1.

Laesio in terra dimidiata iusti pretij in conscientia est licita tamen iure Canonico contractus in qua ipsa interuenit, non rescindatur, sicut nec iure ciuili, c. 11. n. 17. l. 2.

Licentia ab Episcopo concessa cuncti ad studium, morte Episcopi te integra non expirat. cap. 17. n. 7. l. 2.

Licentia seu facultas ordinandi a quocunque Catholico Antistite in propria dioecesi residentem, an ad alium de licentia proprii ibi Pontificalia exercente extendatur. c. 26. n. 26. l. 1.

Licitum

& Verborum.

Licitum est secundum ordinationem Ecclesiae, & consuetudinem approbatam, ac Episcoporum constitutiones dare vel accipere aliquid pro sustentatione spiritualia ministrantium, & Episcopi taxare possunt, quanto stipendio ille dignus sit, qui tali seruitio Ecclesiae mancipatur: dum tamen absit emptoris & venditoris cogitatio. cap. 29. n. 3. lib. 1.

Licitum est dare librum, vel aliam suppellectilem sacerdoti pro pectantibus & elemosynis quarundam Missarum, vsque ad valorem suppellectilis, siue ipsi offeratur, siue ipse ad id se exponat. cap. 29. n. 4. lib. 1.

Ligna furati possent subditi forte sine mortali culpa, quae quotidianis visibus, saltem foeci essent sibi necessaria, vbi domini earum acerba animaduersione eos a memoribus arecent, ita quod praegravem patenter inopiam: fallit vbi ex hoc magna strages ferret, cap. 27. numero 4. lib. 2. Item si causa lacri, hoc est vendendi ligna, id facerent, ibidem numero 5. & numero 27. quomodo intelligatur, lib. 2.

Linea recta non ex omnibus, qui ab instituentem, seu potius maioratus possessore descendunt, sed ex ipsis primogenitis, qui gradatim procreantur, tantummodo constituitur, vt inter filios, nepotes & pronepotes, caeteroque descendentes, primogeniti tantum lineam rectam efficiant, & successus admittantur. c. 14. n. 47. l. 1.

Linea vitimi possessoris consideranda primum est, vt illi qui ea procedunt, caeteris preferantur: nec transitus fiat ad alias lineas, donec ex ea descendentes finiuntur: secundo considerandus est gradus, tertio sexus, quarto aetas, vt latius n. 49. declaratur, & etiam. n. 50. c. 14. n. 48. l. 2.

Linea finita primogeniti maioratus, statim succedit secundogenitus, eiusque linea & descendencia, & postea similiter tertio genitus. cap. 14. num. 51. lib. 2.

Linea recta descendendum extincta, ad lineam primogeniti collateralium maioratus successio pertinere debet, & quomodo primogeniti inter collaterales considerari debent. cap. 14. n. 45. l. 2.

Linea vna finita in successione maioratus non consideranda personam proximiorum, sed lineam proximiorum, & in dicta linea semper quarimus primogenitum. c. 14. n. 56. l. 2.

Litera l. 4. Tauri refertur, hodie est l. 3. tit. 4. l. 5. Noua Collect. Reg. c. 1. n. 71. l. 2.

Litera commendatitiae seu dimissoriae (quas reuerendas vocant ad ordines suscipiendos) an morte concedentis te integra expirent, cap. 17. n. 1. & num. seqq. & consilium tunc temporis pro ordinandis. n. 12. l. 2.

Litera priuationis in forma iuris, cum prouiso alteri faciendae, & literae in forma dignum & vniu-num, & mandatum de prouidendo est gratia facta & non fienda, & ideo non expirat te integra morte concedentis. Idem in literis pensionis constitutendae in partibus. c. 17. n. 5. l. 2.

Literis ordinum credendum est, in quibus asseritur de licentia sui Ordinarij ordines collatos fuisse. c. 17. num. 30. lib. 2.

Locatio ad nouennium dicitur facta ad modicum tempus. c. 8. n. 23. l. 2.

Locatio ad vitam dicitur alienatio & concessio perpetua. c. 8. n. 24. l. 2.

Locatio ad longum tempus dicitur etiam illa quae fit ad vitam locantis, vel conducentis, vel ad ipsius voluntatem. c. 8. n. 25. l. 2.

Locatione facta per praetatum, successor quando reneatur stare colono quoad pensiones solutas anticipatas, & quoad soluendas. c. 8. n. 71. & seqq. l. 2.

Locatio seu concessio in emphyteosin rerum Ecclesiae ultra tempus permissum facta, an in aliquo teneatur num. 1. & per totum cap. 13. n. 5. refertur pars negatiua, num. 6. affirmatiua, n. 7. concordia assignatur, & n. 8. limitatur, & num. 10. & 11. aliae limitationes referuntur. lib. 2.

Locator potest ob pensionem non solutam expellere conductorem, vel eius haereses. c. 18. n. 61. l. 2.

Locatio rerum Ecclesiae ultra triennium est prohibita sub variis penis per Paulum Venerum Pontificem maximum. c. 8. n. 1. l. 1.

Locatio operatum spiritualium locum habet in illis exercitiis spiritualibus, quae principaliter sunt corporalia, vt vicarius Episcopi, vel parochi, vel concionatoris & similia. cap. 29. numero 25. lib. 1.

Loth etiam inebriatus incestum cum filiabus commisit. c. 4. n. 4. l. 2.

Ludens vsus defensione & natura ludi, si alterum occiderit, ne ictus euadat, de homicidio non tenebitur, nisi ludus esset impellendo alium, vt solet contingere con los que burlan con armas, & luchan, quia tunc punitur arbitrarie. cap. 6. n. 128. & 129. lib. 2.

Ludens data opera socium interficiens vel vulnerans, lege Aquilia, & poena legis Corneliae tenetur. c. 6. num. 143. l. 2.

Ludens licite alterum ex assistentibus occidens, quando teneatur, & quando non: cap. 6. num. 144. & seqq. l. 2.

Ludentes alea vel cartis, si inter se contendant, & iurgentur super ludo, & vnus alterum vulneret, vel occidat, punitur, & erit irregularis occidens vel deformans. c. 6. n. 152. & 153. l. 2.

Ludus palestrae, hoc est, lucha, licitus est etiam clericis. c. 6. n. 125. l. 2.

Ludi exercendi vires causa introducti sunt, & quando clericis, saltem in sacris constitutis, liceant. c. 6. num. 126. & 127. l. 2.

Ludus siue vsus lapidandi inter pueros prohibitus est, nihilominus propter tolerantiam excusatur a poena ordinaria homicidij, quoad poenam temporalem, secus quoad aeternam. c. 6. n. 146. cum seqq. l. 2.

Idem in alio ludo prohibito, sed vsitato. n. 149. l. 2.

Ludus pilae vel batrae, si inde fractura membri sequatur, & quando imputetur frangenti. cap. 9. n. 150. lib. 2.

Ludus prouidendi lapides ad vires corporis, & indultriam experiendas, non vero ad nocendum, licitus est: & quid si ex eo homicidium sequatur. c. 6. num. 151. l. 2.

Ludi sunt illiciti, in quibus vt plurimum occisiones & magna vulnera contingunt. c. 7. n. 4. l. 1.

Lufores offendentes susceptorem eorum, hoc est, al tablageto, an & qua poena puniantur. cap. 6. n. 156. lib. 2.

Luxuriosa res est vinum, & tumultuosa ebrietas. c. 9. num. 13. l. 2.

M

Magister nimis castigans discipulum, an & quando fiat irregularis. cap. 6. n. 157. cum num. seqq. l. 2.

Magistris licet leuis castigatio permisa sit, non tamen excessiua. c. 6. n. 158. l. 1.

Maioratus constitutio fit, vt bona vnita conferantur in personis primogenitorum. c. 14. n. 7. l. 2.

Maioratum

Index Rerum,

Maiores Hispanorum originem, quodammodo derivationem ab Instituto diuino duxisse, vt hic late probatur. c. 14. n. 16. l. 2.
Maiores Hispani non modicam habent ab Instituto diuino derivationem, & processerunt a legibus & institutis Hebraeorum. c. 14. n. 17. l. 2.
Maiores ac vinculum quinti bonorum, aut tertij, vel tertij & quinti, in vtroque foro liciti sunt etiam si hiant in fauorem consanguineorum vel aliorum, deficientibus descendentes, & ascendentes, cap. 14. numero 30. & 31. lib. 2. Idem in maioratu vel vinculo de tertia parte bonorum facti ab eo, qui ascendentes, non vero descendentes legitimos habet, vt in numero 32. lib. 2. Idem in maioratu facti de omnibus bonis in persona filij naturalis, deficientibus descendentes legitimis, quamuis ascendentes adsint, vt in. num. 33. lib. 2.
Maiores omnium bonorum absque Regia facultate fieri non potest, nisi ceteri filij expresse cum iuramento eidem consentiant. c. 14. n. 37. l. 2.
Maiores ex omnibus bonis cum licentia Regia a parentibus factus, non relictis ceteris filiis alimentis competentibus, siue eadem facultas hoc precepit, vel non, in neutro foro non est securus, non tamen erit nullus, sed potius sustinebitur, assignatis ceteris filiis alimentis competentibus. c. 14. n. 38. l. 2.
Maiores factus cum facultate Regia in fauorem descendendum vel ascendendum in quo grauamen in legitima debita apponitur virtute eiusdem facultatis, iustus & in foro conscientiae tutus est: si vero absque facultate Regia id fiat, sed cum permissione legis, valebit etiam cum predicto grauamine cum consensu legitimo eiusdem meliorati & grauati, c. 14. n. 43. & 44. quid quando deficit predictus consensus. lib. 2.
Mala fidei possessor nullo tempore, etiam immemoriali preescribit. c. 34. n. 68. l. 1.
Mala fidei possessor in aeternum ex Pontificis constitutionibus preescribit. c. 34. n. 69. l. 1.
Malitiose fieri dicitur, quod iniuria fit, dolo adhibito, cum malitia sit calumnia. c. 20. n. 12. l. 1.
Malitiose est aliquid facere dicitur, qui salua conscientia facere non potest. c. 20. n. 14. l. 1.
Malum minus est eligendum ex duobus malis, vt euitetur maius. c. 38. n. 13. l. 1.
Manifestatio auctoritativa requiritur, etiam si facti euidencia sit, vt quod auctoritas publica inchoauerit lege, auctoritas publica perficiat iudice. c. 1. n. 17. lib. 1.
Mandans aut consulens amico, vt alium interficiat, si ab hoc ille occidatur, erit irregularis. c. 6. n. 18. l. 2.
Mandatum Apostolicum de recipiendo aliquem in Canonicum cuiusdam Ecclesie, non obstante certo canonicorum numero ibi statuto, valet ac debet exequi, etsi in illa Ecclesia nullus sit numerus canonicorum statutus. c. 15. n. 85. l. 2.
Mandatum seu voluntas alicuius morte mandantis finitur, & quomodo intelligatur. cap. 17. num. 2. & 12. lib. 2.
Maritus licite potest ex causa mulierem castigare, atque iuxta qualitatem culpe corrigere, ita quod non procedat ad seua: illa enim sunt iudici relinquenda, etiam in seruis propriis. c. 24. n. 12. l. 1.
Maritus propter publicum adulterium vxoris an possit ipsa viuente clericus in factis effici, c. 25. num. 1. & seq. vbi n. 12. ponitur affirmatiua, sed n. 13. & seq. negatiua, quae eligitur. lib. 1.
Maritus propter adulterium vxoris potest intrare re-

ligionem, ibique solemniter profiteri, & in ea perseuerare inuita vxore. c. 25. n. 2. l. 1.
Marito non licet vxore adultera viuente aliam ducere. c. 25. n. 4. l. 1.
Marito quotiescunque post consummatum matrimonium licet transire ad religionem, licet etiam eisdem transire ad factos ordines remanendo in saculo. c. 15. n. 5. l. 1.
Maritus etiam matrimonio copula consummato potest de licentia vxoris conuerti ad religionem, ipsa vxore in saculo remanente, si non sit suspecta de incontinentia, ac castitatem promittente, alias tenetur etiam profiteri. c. 25. n. 6. l. 1.
Maritus vxore religionem profitente potest ordinari, cap. 25. n. 7. l. 1.
Maritus etiam ignorans cognoscens carnaliter vxorem suam adulteram, bigamiam contrahit, cap. 25. num. 15. l. 1.
Maritus, qui vxorem adulteram post penitentiam sibi reconciliatam cognouerit, irregularis est. c. 25. num. 16. l. 1.
Maritus quod propter adulterium vxoris possit ordinari, nullo iure speciali cauetur, quamuis religionem intrate ac profiteri valeat. c. 25. n. 18. l. 1.
Maritus si reliquat aliquod vxori si ingrossa fuerit monasterium, intelligitur de ingressu cum perseuerantia. c. 1. n. 23. l. 2.
Maritus potest legare vxori vsum fructum ea lege si pudice vixerit, aut si ad secundas non transierit nuptias. c. 5. n. 16. l. 2.
Marito a lege datur facultas impune occidendi vxorem & adulterum in crimine adulterij deprehensos. c. 6. n. 40. l. 2.
Maritus solum potest vxorem adulteram acculare. c. 7. num. 80. l. 2.
Maritus non tenetur stare locationi factae per vxorem aut socerum, ante dotis constitutionem. cap. 8. num. 46. l. 2.
Martyribus licitum fuit in carceribus tyrannorum manere, nec peccauerunt ob non acceptam fugam, data ipsius opportunitate, etiam si mors eis imminens fuerit & proxima. c. 24. n. 26. l. 2.
Martyres potuerunt licite colla percipientibus submittere. c. 24. n. 28. l. 2.
Masculus a femina ob actum venereum pretium recipere potest. c. 10. n. 10. l. 2.
Mater potest facere maioratum in filium spiritum deficientibus aliis legitimis, & naturalibus. cap. 14. num. 34. lib. 2.
Matthaei 19. verba illa, Quos Deus coniunxit, &c. intelliguntur etiam de matrimonio rato tantum, c. 17. num. 15. lib. 1. & n. 16. quod nullus homo separare possit coniuges, quia hoc soli Deo est referendum, declaratur etiam. c. 24. n. 20. lib. 1.
Matth. 19. verba illa, Qui dimiserit vxorem suam, &c. quomodo intelligantur. c. 17. n. 36. l. 1.
Matth. illud Quod Deus coniunxit, homo non separaret, declaratur. c. 24. n. 20. l. 1.
Matrimonium contractum a muliere, quae seminare non potest, cum viro qui seminare potest, tenet, c. 16. n. 16. secus e conuerso, ibid. n. 18. l. 1.
Matrimonium ratum & non consummatum dissoluitur quoad vinculum per religionis ingressum, & solemnem professionem, c. 17. num. 2. & 3. lib. 1. Et num. 18. ratio differentiae assignatur inter votum solenne & simplex. lib. 1.
Matrimonium ratum significat coniunctionem spiritualem inter Christum & animam, & haec est solubilis, ideo religionis ingressus soluit Sacramentum. cap. 17. n. 4. l. 1.

Matrimo

& Verborum.

Matrimonium inter infideles contractum dissoluitur, si alter eorum ad fidem conuertatur, & alter nolit cohabitare siue iniuria Creatoris, propter periculum fidelis coniugis. c. 17. n. 6. l. 1.
Matrimonium consummatum inter infideles est de iure diuino & naturali. c. 17. n. 10. l. 1.
Matrimonij etiam rati indissolubilitas est immediate de iure naturali & diuino absoluto, nam matrimonium est maris & feminae coniunctio, indissolubilis vitae consuetudinem retinens. cap. 17. n. 13. & 14. lib. 1.
Matrimonium etiam ante copulam carnalem significat coniunctionem Christi & Ecclesiae atque ideo est vinculum indissolubile. c. 17. n. 25. l. 1.
Matrimonium ratum solvere ille tantum potest, qui dedit legem de eius indissolubilitate. cap. 17. n. 17. lib. 1.
Matrimonium ratum & non consummatum, si per professionem legitimam dissoluitur, diuina non humana auctoritate fit, vt nobis mater Ecclesia exemplis declarauit. c. 17. n. 26. l. 1.
Matrimonium ratum & non consummatum non dirigitur per sacri ordinis susceptionem, nisi promotio facta sit cum consensu vxoris & an haec limitatio sit vera. c. 17. n. 29. l. 1.
Matrimonium non dissoluitur per Episcopalem dignitatem. c. 17. n. 30. l. 1.
Matrimonium ratum & consummatum non dissoluitur quoad vinculum etiam per solemne votum seu religionis ingressum & professionem. cap. 17. n. 31. lib. 1.
Matrimonium ratum tantum soluit votum solemne religionis, non quod sit fortius vinculum, sed quod sit mors quaedam ciuiliis. c. 17. n. 33. l. 1.
Matrimonium indissolubilitas non sumitur ex significatione, sed ex sui natura, & institutione diuina. c. 17. num. 15. l. 1.
Matrimonium ex causa fornicationis separatur quoad totum, non autem dissoluitur, quod vinculum matrimonij. c. 17. n. 37. l. 1.
Matrimonium contracto ab impuberibus, vel a pubere, seruata forma sacrosancti Concilij Tridentini. an postea adueniente pubertate debeat ratificari expresse eadem forma repetita, an vero tacite ratificetur interueniente copula, mutua cohabitatione, osculis vel amplexibus, ante vel post Concilij Tridentini. c. 18. lib. 1.
Matrimonio contracto de facto in facie Ecclesiae, & consummato, si alter coniunx sit conscius impedimenti secreti ipsum dirimentis, & obtemperante secrete contrahere iterum velit, tunc absque testibus sufficit contrahere ad euitandum scandalum, secundum Caiet. & communem, sed post Concilij Tridentini non procedit, c. 18. n. 3. l. 1. quid hoc casu faciendum sit, ibid. n. 7. & 8. l. 1.
Matrimonij contrahendi solemnitas requisita per sacrum Concilij Tridentini. c. 19. n. 1. l. 1.
Matrimonium per verba de presenti contractum ab impuberibus, resoluitur iuris interpretatione in sponsalia de futuro: ideo si cum alia factus pubes contrahat de presenti in facie Ecclesiae, validum esset & seruandum hoc secundum matrimonium. c. 18. n. 9. l. 1.
Matrimonium de presenti hodie attentio sacro Concilio Tridentini. contrahi non potest, nisi coram parrocho vel alio sacerdote de ipsius vel ordinarij licentia, & duobus vel tribus testibus. c. 21. n. 11. l. 1.
Matrimonium iure communi contrahitur his verbis: Contraho matrimonium, & non cum alia nisi tecum. c. 21. n. 19. l. 1.

Matrimonium contractum non videtur, si puella iuueni se interpellanti respondeat: Nolo vt me cognoscas, nisi honeste, atque ita se facturum respondeat, iureque. c. 21. n. 22. l. 1.
Matrimonium an presumatur ex translatione ad domum. c. 21. n. 34. l. 1.
Matrimonium vel sponsalia inter consanguineos vel affines sub conditione, si Papa dispensauerit, sunt valida, ita vt Papa dispensante locus non sit penitentiae, nec ne: cap. 22. n. 1. & seq. & praecipue n. 15. vbi referuntur auctores affirmatiuae sententiae, & num. 16. negatiuae, & num. 17. sententia auctori ponitur. lib. 1.
Matrimonium per verba de presenti contractum sub aliqua conditione licita & honesta, adueniente conditione statim perficitur, & est verum matrimonium absque nouo consensu, secundum communem opinionem Canonistarum, sed secundum veterem & communem Theologorum secus est. c. 22. n. 2. & n. 21. seq. & l. 1.
Matrimonium contrahentes per verba de presenti sub aliqua conditione licita & honesta, non possunt pendente conditione dictum consensum reuocare, sed tenentur conditionem spectare: si tamen interim aliud matrimonium contrahant, tenebitur. cap. 22. n. 4. l. 1.
Matrimonium contractum inter consanguineos vel affines, absque conditione, si Papa dispensauerit, est illicitum, & contrahentes incidunt in penam excommunicationis. c. 22. n. 5. l. 1.
Matrimonium ratum & non consummatum, quod dissoluitur per sacri ordinis susceptionem, nullo iure cauetur, quinimo vxoratus nullum sacrum ordinem suscipere praesumere debet durante matrimonio, nisi prout sacris canonibus nouerit expedire, alias neque matrimonio soluto in se suscepto ordine ministrare, nec ad superiores ordines prouochi, neque ad aliquod beneficium vel officium Ecclesiasticum promoueri valet. cap. 25. num. 17. lib. 1.
Medici & Physici, si nihil ex contingentibus omittant, sicque conscientiam non habeant lesam alicuius culpe, quia eam artem absque culpa suspitione exerceant, bene possunt iure ad sacros ordines promoueri: quatuor tamen aut quinque debent ad hoc concurrere, de quibus hic in c. 6. n. 26. 27. Sed quis est hic, & laudabimus eum? n. 28. l. 2. lib. 1.
Medicus non tenetur semper & continuo adesse aegroti, nisi ipse propter maximum aegritudinis periculum custodia indigeret, tunc enim tenetur medicus vel praesens esse, vel aduenire vt diligenter custodiat. c. 6. n. 28. l. 1.
Medicus omittens curare infirmum, & diues aere pauperem, qui tamen ex hoc moriantur, non ex hoc illi sunt irregulares. c. 6. n. 115. l. 2.
Melioratus filius in tertia hereditatis parte cum grauamine, vt si sine liberis decesserit, alteri filio testatoris restituat, si monasterium ingrediatur, non succedit monasterium in ea parte, quae legitima est filiorum, sed alter filius vocatus. c. 32. n. 55. l. 1.
Melior ceteris simpliciter non est eligendus, sed magis idoneus ad animarum regimen, qui possit Ecclesiam instituire & defendere, & pacifice gubernare. c. 11. n. 3. l. 2.
Mensa capitularis, redditusque ipsius, mensae, in qua inuitati ad comedendum sedent, assimilatur. cap. 1. num. 108. l. 1.
Mentione facta mortis, in dubio in proposito intelligitur de naturalibus tantum. c. 1. n. 50. l. 2.
Mentione non facta omnium quae Principem retar-

A A a dare

Index Rerum,

date potuissent ad concedendum scriptum, nullum & inualidum redditur, & quomodo hoc intelligatur. c. 15. n. 28. & 29. l. 2. Mercatores, vulgo dicti Traperos, & alij similes, cum vt plurimum & prope semper non vendant ad creditum merces suas rogati, neque mori vt benefaciant proximo, sed ipsi ob sui gratiam, lucrum ac interesse querunt, ac capiunt emptores, quimo ad id sunt expositi atque parati ad vendendum omnib. vtroque modo habere non debent, neque possunt respectum ad interesse luci cessantis, nec damni emergentis sub pena peccati mortalis, & restitutionis, cap. 39. num. 28. lib. 1. Præterquam si concurrant tres conditiones, de quibus ibi, n. 25. reuera & absque vlla fraude & fictione. ibid. n. 29. lib. 1. Mercatores an possint merces suas carius ad tempus vendere ratione periculi cum venditor ad emptoris instantiam rem suam exponit vel ratione dubij, seu timoris iusti & probabilis, cui ipse emptor causam præstat, de litigando, & expensas faciendo pro capitalis recuperatione. c. 39. n. 30. l. 2. Mercatores qui pecunia credita vendunt merces indigentibus carius vltra pretium rigorosum quam in promptu valeant, eo pacto vel proposito principali, vt statim ab eisdem emant, per se vel alium viliori pretio de præsentis soluendo, impie agunt, quod vulgo mohatra dicitur. c. 39. n. 71. l. 1. Merces si dubium sit plus, minusve valuitas tempore solutionis, non sufficit ad hoc vt carius vendi possint tempore venditionis, nisi simul & copulariue concurrat, quod venditor tempore contractus eas non fuerat venditurus, vnum enim sine altero non sufficit. c. 39. n. 2. & alia de mercibus vide n. seqq. lib. 1. Metx paruo pretio æstimatur in Republica, quando non reperiuntur emptores parua pecunia eam emere volentes sic è contra si multi reperiuntur emptores, qui magno pretio illam emant, signum est eam mercem plus valere. c. 39. n. 38. l. 1. Meretrix licet turpiter facit eo quod sit meretrix, non tamen turpiter accipit cum sit meretrix, cap. 10. n. 11. & 13. contra hoc arguitur, sed n. seqq. argumenta dissoluantur. Meretrix domina est sui corporis, & materia vendibilis est. c. 10. n. 12. l. 2. Meretrix, secundum Medin. & Nauar. non minus peccat recipiendo mercedem suæ operæ illicite, quam ceteri qui pro alio maleficio committendo recipiunt pretium, quamuis ad restitutionem non teneatur. c. 10. n. 15. sed contra n. 16. & 17. l. 2. Meretrix tute in conscientia apud iudicem exteriorem petere potest mercedem sibi promissam sequuta copula: secus dicendum est in aliis mulieribus, non meretricibus, respectu eiusdem fori exterioris. c. 10. n. 29. l. 2. Miles armatæ militiæ propter ebrietatem deponi potest ab omni militia. c. 4. n. 60. l. 2. Minister iudicis condemnantis innocentem, an exsequendo sententiam eius peccet mortaliter. c. 29. n. 15. lib. 2. Minores ordines & subdiaconatus an eodem die conferri valeant. c. 26. n. 30. 31. & 32. l. 1. Minor læsus post sententiam potest à iudice contra eam restitutionem petere. c. 2. n. 36. l. 2. Minor finita tutela, an teneatur stare locationi à tutore factæ. c. 8. n. 41. l. 2. Minor, miles, & clericus, concubinis suis donare minime possunt. c. 10. n. 7. l. 2. Missas in possessionem ex 1. vel 2. decreto iudicis, te-

netur omnino stare colono, nisi locatio præcedens in fraudem creditoris facta fuerit. c. 8. n. 48. l. 2. Missam audiens in Ecclesia Cathedrali, adimplet præceptum. c. 30. n. 12. l. 1. Missam audire non debet quis in oratorio privato in solemnitatibus maximis, sed in ciuitatibus aut parochiis. c. 30. n. 19. l. 1. Missas totas audire præceptum est. cap. 30. n. 20. & 21. lib. 1. Missam celebrare non licet ex privilegio, nisi in loco decenti. c. 30. n. 27. l. 1. Missa in feria sexta in Parasceue non celebratur sub pena peccati mortalis, c. 30. n. 35. & 36. quid in die Cænz Domini, & Sabbathi sancti, lib. 1. Missam iure communi attempto non est licitum audire, neque suscipere Sacramenta ecclesiastica à clerico notorie concubinario, etiam sine monitione superioris. c. 1. n. 44. l. 1. Hodie secus est, nisi clericus publicus concubinaris fuerit nominatim publice denuntiatus per prælatum vel suspensus, vt euitetur. cap. 1. numer. 45. lib. 1. Missam audiens à sacerdote existente in alio crimine notorio, non peccat mortaliter. c. 1. n. 46. l. 1. Mittens puerum ad puteum, aut ad flumen, vbi suffocatur, & qui fugiens scitum vnus propellit in alterum, qui ex hoc deformatur, est irregularis. c. 6. n. 160. l. 2. Mixta conditio non continetur sub simplici. c. 3. n. 42. lib. 1. Modicum dicitur respectu personarum. c. 11. n. 64. l. 1. Modus adiectus in contractu, si non adimpleatur, res condicatur & vendicatur. c. 18. n. 60. l. 2. Monasterium non habetur pro filio, nisi tantum in casibus à iure expressis, & ad alios non extenditur, cum hæc sit fictio quedam. cap. 32. n. 56. l. 1. Monasterium si egens sit, potest acceptare dotem pro alimentis monialis absque simonia. cap. 32. n. 61. lib. 1. Monasteriorum monialium præfectæ, etiamsi sit expletus numerus earum quæ ali possunt ex redditibus monasterij, absque culpa possunt sufficere donatas admittere. c. 32. n. 63. l. 1. Monasterium monialium egens ex pacto nihil aliud pro dote monialis recipere potest, præter illud quod alendæ monialis sit necessarium, c. 32. n. 65. lib. 1. & num. 66. consuetudo & vsus Hispaniæ in recipendis monialibus, referat lib. 1. Monasterium capax successione an excludat substitutum vocatum sub ea conditione, si institutus sine liberis legitimis & naturalibus decesserit, vel sine liberis ex se legitime descendentibus, vel ex suo corpore procreatis. c. 32. per tot. lib. 1. Monasterium loco filij habent, c. 32. n. 2. & seqq. lib. 1. Sed contrarium n. 54. Sed præcedit per fictionem, non verò secundum veritatem. ibid. n. 3. & num. 55. lib. 1. Monasterium excludit substitutum vocatum sub conditione, si grauat sine liberis decesserit, ne scilicet religionis professio impediatur, & ne quis à vita contemplatiua auertatur, c. 32. n. 12. Sed hoc non est præsumendum, vt in n. 57. l. 1. Monasterium capax successione quod excludat substitutum vocatum sub ea conditione, si institutus sine liberis legitimis & naturalibus decesserit, vel sine liberis ex se legitime descendentibus, vel ex suo corpore procreatis, plurimi auctores referuntur tenentes & testantes esse commun. opinion. cap. 32. numer. 24. lib. 1. Fallit primo in monasterio in communi incapace bonorum num. 25.

& Verborum.

num. 25. lib. 1. Secundò fallit, quories cl. reconstaret de expressa voluntate testatoris in contrarium, num. 23. lib. 1. Tertio fallit, si in conditione prædicta exprimeretur de veris & naturalibus filiis, non per iuris interpretationem, vel de eorum vero & non ficto matrimonio, aut per alia verba æquipollentia, quæ necessario inferant de exclusionem monasterij cogitatum, num. 27. & 28. lib. 1. Fallit etiam si appareat testatorem voluisse agnationi consulere, bonæque in familia conseruari, n. 29. lib. 1. Fallit etiam, si substitutus sit filius testatoris vt n. 31. 32. & 35. quamuis alij contrarium teneant. vt in n. 33. & 34. l. 1. Monasterio & pie causæ magis fauetur in bonis extra legitimum, quam filiis, c. 32. n. 34. l. 1. Sed contra num. 36. vbi de intellectu text. in c. quicunque 17. q. 0. 4. l. 1. Monasterium non excludit filium testatoris substitutum, si pia causa secundo loco substituta sit. Quod procedit etiamsi primus substitutus sit extraneus. c. 42. n. 37. & 38. l. 1. Monasterium quod non excludat substitutum sub conditione si grauat decesserit sine liberis legitimis & naturalibus, vel sine liberis ex se legitime descendentibus, vel ex suo corpore procreatis, late probatur, cap. 32. num. 41. lib. 1. & num. seq. & num. 52. referuntur plures auctores eam tenentes testantelque communem, & num. 53. ea eligitur ab auctore. lib. 1. Monasterium loco filij posthumi habetur, atque censetur. c. 1. n. 51. l. 2. Monasterium habetur loco filij in casibus à iure expressis, in aliis autem non habetur pro filio, & tunc exprimitur à iure, vbi ingressus monasterium nullum prius testamentum condidisset. c. 1. n. 8. l. 2. Monasterium tenetur alere filios monachi eo viuentis, quia bona transeunt cum suo onere, poteritque filius hoc casu petere vt assignentur sibi certa bona, ex quibus se possit alere. c. 1. n. 90. l. 2. Monasterium viuentis monacho professo reget & gubernabit bona ipsius monachi testatoris, & faciet fructus suos. c. 1. n. 99. l. 2. Monialis fornicando committit sacrilegium, incestum, & adulterium. c. 7. n. 50. l. 2. Moniales nullo modo debent exire à suis monasterijs, nisi ex causa magni incendij, vel infirmitatis lepræ, aut epidemiæ, c. 14. n. 1. lib. 1. Sed an ex aliis infirmitatibus grauib. ex quibus iudicio medicorum mors timeatur, id liceat, late discutitur, ibi. n. 2. & seqq. l. 1. Monialium exitus à suis monasterijs licitus est ob iustum timorem belli. c. 14. n. 9. l. 1. Monialis exire potest à monasterio, electa in Abbatissam alterius, vt illi. c. 14. n. 10. l. 1. Moniales plures recipi non debent, quam ali possunt ex redditibus monasterij, cap. 32. num. 64. si tamen recipiantur bene dotata, absque culpa id fieri. ibid. n. 63. l. 1. Monialium numerus vbi non impletus monasteriumque diues sit, illicitum esset dotem ab ingredientibus exigere, c. 32. n. 67. hoc autem cessante licet. vt in n. 68. ibid. l. 1. Moniales possunt per prælatos monasteriorum ex causa vtilitatem ipsorum concernente mutari de vno in aliud ad inhabitandum. capit. 14. numer. 11. lib. 2. Monitio generalis sufficit ad excommunicationem generalem ferendam: hoc tamen fallit, vbi excommunicatio ferenda est aduersus participantes cum excommunicato, quia tunc necessaria est mo-

nitio specialis nominatim eorum, qui monendi sunt, nec generalis sufficit, aliàs erit nulla ipso iure, cap. 4. num. 31. lib. 1. Quod intelligendum est, quories quis excommunicat participantes cum excommunicato à seipso; secus si cum excommunicato ab alio, vel à iure. ibid. n. 32. l. 1. Monitio prælati præcedere debet penam d. c. crapula, ac recitanda à in crimine ebrietatis post monitionem, &c. c. 4. n. 66. l. 1. Monitio præcedere debet ad hoc, vt clericus concubinaris puniri possit, nisi concubinatus sit notorius & scandalosus, respectu penæ pecuniariæ, vel reclusionis in ecclesia ad modicum tempus. c. 7. n. 67. & seqq. l. 2. Monitoriæ generales concedi possunt, etiam contra testes, qui veritatem sciunt de aliquo negotio, & eorum nomina ignorantur. cap. 11. num. 55. & 37. lib. 1. Monitoriæ generales concedi possunt in omnes impediendes testes produci in causa mota. cap. 11. n. 36. lib. 1. Monitoriæ generales discerni possunt contra habentes, vel scientes quis habeat has vel illas scripturas: limitatur vt hic. c. 11. n. 38. l. 1. Monitoriæ generales concedi debent pro occultis, in quibus alias non apparet probatio: secus pro notis. c. 11. n. 59. l. 2. Monitoriæ generales concedi non debent pro re leui, & an late pro ea ligent. c. 11. n. 60. & 61. l. 1. Monitoriæ generales facilius pro pauperibus pro re parua, quam pro diuitibus concedendæ sunt. c. 11. n. 36. l. 1. Monitoriæ specialia contra certas personas pro minori summa concedi solent. c. 11. n. 60. & 61. l. 1. Monitoriis criminosis respondendum non est, nec quando præcessit pactum in contrarium. c. 11. n. 76. 77. lib. 1. Monitoriæ generales intelligi debent ciuili modo, ita quod non quis arctetur ad impossibile, & excommunicatio ferri non debet pro debito contra eum, qui soluere non potest. capit. 11. numer. 80. & 81. lib. 1. Monitoriarum reliqua vide in d. cap. 11. per totum. lib. 1. Monachus ante professionem potest valide testari, ac proinde eius testamentum post professionem non reuocatur: quod intelligitur etiam sine licentia prælati, cap. 1. n. 20. & 25. & in n. seqq. an hodie hoc procedat stante Concil. Trid. lib. 1. Monachus nouitius intra annum probationis tanquam laicus censendus est, nec dicitur monasterium ingressus, qui nondum est professus. cap. 1. num. 21. & seqq. lib. 2. Monachus an possit in fauorem vnus filij meliorationem facere, vel maioratum constituere remissive. c. 1. n. 38. l. 2. Monachus iam professus an possit testamentum ante professionem à se conditum reuocare. c. 1. n. 35. & seqq. lib. 2. Monachus quoad effectum testandi, seu contrahendi, pro mortuo habetur. c. 1. n. 37. l. 2. Monachus post professionem moritur mundo, & sic non habet velle aut nolle. capit. 1. numer. 39. lib. 2. Monachus professus non potest reuocare testamentum à se factum, etiamsi in fauorem monasterij reuocatio fiat. c. 1. n. 40. l. 2. Monachus antequam grauat restituere alteri hereditatem, vel quid aliud, si superuixerit fideicommissario, non tuuascit fideicommissum, si monasterium

fit omnino incapax successione bonorum. c. 1. n. 67. lib. 2. Secus erit in monasterio capace bonorum in communi vel particulari, quia in hac specie monasterium durante vita monachi habebit bona fideicommissi, & apud eum perpetuo manebunt, si monachus superuixerit fideicommissario. cap. 1. n. 64. lib. 2. Monachus simpliciter ingrediens monasterium, non declarando quod illud fuerit ingressus causa standi in probatione, si moriatur intra annum probationis, nulla dispositione facta de bonis suis, ad quem ipsa pertineant. c. 1. n. 104. l. 2. Monachus aut clericus exercens medicam artem, si peritus est, & absque eius culpa casu infirmus moriatur, non erit irregularis. c. 6. n. 25. l. 2. Monachus minor peccans equitando non fit irregularis, si mula eius, alias mansueta, puerum occidat absque ipsius culpa, nisi frenum de facili frangi potuit, vel si propter eius impetiam vel impotentiam equus lasciuisset, vel si non uidit quae debuit. c. 6. n. 122. & 123. l. 2. Monachus non potest dare vel promittere concubinam vel meretrici. c. 10. n. 5. l. 2. Monachus si fortiori prohibita est donatio personalis, nam per alios uenari possunt, & canes extra monasterium ad id habere, si in terris propriis uenationem habeant, aut in terris alienis uenandi. c. 28. num. 17. lib. 2. Mohatra vulgo dicta, hoc est, vendere aliquid indignius carius ultra preteritum rigorosum, quam in promptu valeat, eo pacto vel proposito principali, ut statim ab eisdem emant per se vel alium, uiliori pretio de presenti soluendo, illicita est. c. 39. n. 71. lib. 1. Præterquam si uenditio prædicta fieret ad creditum pretio rigoroso, emptio uero pretio infimo, ut ibid. num. 72. lib. 1. Morbus talis & tantus, ex quo euidenter constat non posse monalem cum aliis absque graui periculo commorari, est sufficiens causa arrento iure communi, & Concil. Trident. ut monialis exire possit à monasterio. c. 14. n. 3. l. 1. Motiens alio legitimo confessario deficiente tenetur excommunicato sacerdoti confiteri, licet sit præcisus ab ecclesia, ipseque minister sic administrando non peccat, si tamen respiciat, & animo decernat iam ecclesie parere mandatis, ut excommunicationem excutiat à seipso. cap. 1. numer. 65. iib. 1. Quod est speciale in Sacramento Baptismi & Pœnitentiae, in cæteris uero id non licet. ut in num. 66. lib. 1. Mors ciuilis tunc æquiparatur naturali, quando mors ciuilis operatur eundem effectum, quem naturalis. c. 1. n. 43. lib. 2. Mors naturalis non æquiparatur ciuili, neque è contra, nisi in casibus à iure expressis. cap. 1. num. 44. lib. 2. Mors ciuilis non operatur eundem effectum in deportato & relegato, quem mors naturalis. c. 1. n. 45. lib. 2. Mortuus repertus in puteo vel fonte, non est priuandus ecclesiastica sepultura, qui non præsumitur se ipsum præcipitasse, casu enim potuit ibi decidere. c. 3. n. 15. l. 2. Idem dicendum est in reperto in amne vel flumio suffocato, etiam uestito, ibid. n. 16. lib. 2. Idem in reperto in uia, vel ex fenestra proiecto. ibid. n. 17. lib. 2. Mortui bona non publicantur, quando quis non esset accusatus, inquisitus vel deprehensus de aliquo

crimine, si ipsius hæredes parati sunt eius defensionem suscipere, atque innocentiam probare, nisi à fisco contrarium probetur, scilicet, se ipsum occidisse, præterquam si tunc temporis occisus patiebatur dolorem, furorem, vel aliam itacundiam, &c. c. 3. n. 21. l. 2. Motus proprii Pij V. de confidentia beneficiorum intellectus. cap. 23. num. 78. præcipue numer. 80. 81. lib. 2. Motu proprio Pij V. de confidentiis arrento, cautela quædam 44. Feratij & aliorum non est licita, neque secuta. c. 5. n. 33. l. 2. Motus proprius Pij V. anno 1568. 15. Calend. Decembr. latus circa absolutionem à censuris, ad effectum consequendi iubileum, declaratur. c. 2. n. 18. lib. 1. Morus proprius Sixti V. super agitatione taurorum Episcopo Salmantino directus contra præceptores docentes non peccare clericos intererentes taurorum agitationibus, & contra ipsos clericos. c. 7. n. 36. lib. 1. Hodieque non est dubitandum de obseruantia motus proprii Pij V. & Greg. XIII. super prohibitione agitationis taurorum lati. ibid. n. 37. l. 2. Motus proprius Pij V. super clausura monialium expenditur. c. 14. n. 8. l. 1. Motus proprius Pij V. declaratur, in quo noui residentes æque iure ac antiqui fructus beneficiorum suorum lucrari debent. c. 29. n. 29. l. 1. Quod secus obseruatur in alma Ecclesia Ciuitatis, ex declaratione Illustrissimorum Cardinalium, & status dictæ Ecclesie, ibid. n. 30. lib. 1. & nouiter recepti in dicta Ecclesia ex constitutione immemoriali soluunt fabricæ eiusdem duodecim aureos pro singulis præbendis. d. c. 29. n. 31. l. 1. Mulier quæ precibus pecunias magnas extorquet à suo amato, an & quando teneatur eas eidem restituere. c. 37. n. 19. l. 1. Mulier nupta, quæ falso sibi partum suppositum, vel quæ ex adulterio infans marito filium concepit, an teneatur se prodere, vel merito seu filio reuelare. c. 38. n. 1. & seq. per totum, l. 1. Vbi num. 25. cautela, qua uisa fuit in proposito uidua quædam Auenionensis, tuta non uideretur. lib. 1. Mulier iam diffamata adulterij, vel suppositionis paratus, credens se sine periculo corporis & animæ id reuelare posse, ac quod sibi maritus & filius credent teneatur ipsi reuelare. c. 38. n. 26. l. 1. Mulier in quæst. principali supradictæ. an teneatur reuelare seculo uitæ periculo, quando ingens esset patrimonium, quod aliàs auferretur regnum, aut præclarissima domus. c. 38. n. 27. l. 1. Mulier in præfata quæstione si patrimonium habeat, ex quo ualeat commode damnum resarcire marito siue eius hæredibus, teneatur id omnino facere; & quid debeat facere, si bona non habeat, quibus læsis satisfacere possit. c. 38. n. 28. & 29. l. 1. Mulier ebriosa nisi turpius est. c. 4. n. 24. & 25. sacrilegium esse, utpote deestabile in femina, lib. 2. Mulier ebriosa ira magna, & contumelia, & turpitudine eius minimè tegetur. c. 4. n. 26. l. 2. Mulieres sua ingluuie, uoracitate, uiaacitate, uictus intemperantia sunt podagra obnoxie. c. 4. n. 29. l. 2. Mulieres coniugata donare non possunt hominibus propter coitum turpem. c. 10. n. 6. secus de paraphernalibus, lib. 2. Mutuans an possit deducere in pactum obligationem antydoralem, qua capiens mutuum, tenetur simile beneficium exhibere. c. 15. n. 6. l. 2. Mutuans principaliter ob amicitiam, quamuis secundario

dario ob spem aliquid, ultra sortem à debitore dandum accipiendi, non committit usuram. c. 15. n. 7. l. 2. Mutuum accipere sub usuris, an & quando liceat. c. 23. n. 39. & seq. l. 2. Mutuum licite simpliciter peti potest ab eo, qui non est paratus dare sub usuris: quod si ille nolit gratis mutuari, sed sub usuris, possunt absque peccato mortali ab eo accipere sub usuris, nisi ob finem talem accipiant. c. 22. n. 42. l. 2.

N

Natura propria inspicienda est, & iuxta illam iudicandum, non uero secundum accidentalem. c. 18. n. 57. l. 2. Nauar. Carmelus erat uir durus, pessimus & malitiosus, & in conuiuio cor eius iucundum, quia ebrius nimis. c. 4. n. 16. l. 2. Nauar. inaduertenter imponit Episcopo Segouicensi Couarr. quod ipse non legit. c. 10. n. 28. l. 2. Necessitatis causa multa fieri possunt, quæ alias non licerent. c. 23. n. 19. l. 1. Nemo inuitus fit bonus, unde supposita necessitate omnes debent cogi ad subeunda media, quibus tandem uolentes boni fiant. c. 31. n. 17. l. 1. Nemo potest argui de temeritate, si sequitur maiorum sensum. c. 9. n. 13. l. 1. Neminus priuato, nec etiam iudici seculari, licet iudicare aliquem hereticum, etiam si notorius talis appareat, quouique ab Ecclesia id iudicetur, aut per sententiam declaratur, idque procedit indistincte, ut in c. 1. n. 22. l. 1. Nemo præsumitur ebrius, nisi probetur: probatio tamen ebrietatis difficilis est, & ideo non creditur testi disponenti super ebrietate, nisi assignet concludentem rationem, etiam non interrogatus. cap. 4. n. 113. l. 4. l. 2. Nemo pro peccato alterius est puniendus, Ezechiel. c. 18. c. 30. n. 12. l. 2. Nepos ex filio maiori præmortuo, præfertur filio secundogenito, secundum communem obseruantiam in Hispania: quod procedit etiam in maioratibus ante d. l. Partite instituitis. c. 14. n. 60. & 61. l. 2. Nominatim excommunicatus dicitur, qui nomine proprio, officij uel dignitatis, aut aliquibus positus signis indubitatè excommunicatur, ut hic, quamuis uitandus non sit, etiam à sciente, quouique fuerit declaratus & denunciatus per iudicem. c. 1. n. 28. l. 1. Nominatim excommunicatus non est, quicumque fecerit aliquid contra canonem id ipsum faciente excommunicantem. c. 1. n. 27. l. 1. Nominatim excommunicatus & declaratus per iudicis sententiam, quæ illum denuntiat, mandatque denuntiandum publicum excommunicatum, uitandus est, antea uero non. c. 1. n. 29. l. 1. Atque usus, communisque interpretatio Christiani orbis, in hunc sensum accepit constitutionem Concil. Constantiens. per quam nunc non denegatur sepultura his, qui excommunicati moriantur, nisi sint denunciati. ibid. n. 30. l. 1. Nomina uerbalia requirunt frequentiam, & in uro actu non verificantur. c. 19. n. 17. l. 2. Noe inebriatus uino denudatus est, &c. cap. 4. n. 3. l. 2. Non soluens meretrici statutum pretium cogetur in foro iudiciali ad solutionem huiusmodi. c. 20. n. 9. l. 2. Non sufficit narrare scienter verificari post impetratam dispensationem, sed tempore eius impetrationis ueritas prout narratur debet se habere, ut hic. c. 15. n. 13. l. 2. Non debet fieri aliquid ex solo zelo iustitiæ, nisi

subsit iudicium rationes. capit. 11. numer. 46. lib. 1. Notorie excommunicatus, ita quod ipsius factum nulla tergiversatione celari possit, uitandus est ante denuntiationem secundum litteram Concilij Basiliensis, & citantur auctores huius sententiæ, capit. 1. numer. 6. lib. 1. Sed contrarium late probatur rationibus, & auctoritatibus. n. 7. & seq. lib. 1. Notorius clericus percussor cur sit uitandus ante denuntiationem, cæteri uero notorij excommunicati minime. c. 1. n. 12. l. 1. Nouitius si reuertitur ad sæculum, potest sua bona recuperare. c. 1. n. 106. l. 2. Nouitius in quibusdam habetur pro religioso, & talis est de foro Ecclesiæ, & gaudet privilegio Canonis: & quid in aliis. c. 1. n. 107. & 108. l. 2. Nullitas collationis simoniacæ uide proueniat. c. 23. num. 13. l. 2. Nullus contrahit simoniam, quantum ad ecclesiam ex sola uoluntate, nisi aliquid superaddatur. c. 23. n. 5. l. 2. Nullus ita condemnatur quod ipse sibi inferat mortem. c. 24. n. 3. l. 2. Nulli humano iudici licet unquam unum hominem pro peccato alterius occidere, nec alia pena corporali eum afficere. c. 30. n. 24. l. 2. Nullitas excommunicationis quibus ex causis contingat. c. 4. n. 40. l. 1. Nullitas excommunicationis, si sapientibus nota sit, vulgus autem ignorat, potest excommunicatus coram illis sapientibus eam non seruare, in publico uero eam seruare debet, quouique scandalum rationabiliter sedauerit. c. 4. n. 41. l. 1. Nulla maior pena est in Ecclesia quam excommunicatio, quamuis ex fine sit medicinalis. cap. 7. num. 27. lib. 1. Nuntius Apostolicus legatus à latere, cum ordinariam iurisdictionem habeat in provincia sibi commissa, monitorias generalis decernere potest. c. 1. n. 4. lib. 1.

O

Oblationes, quæ sunt ex consuetudine, etiam diuitibus & habentibus decimas fieri possunt. c. 2. n. 142. l. 2. Oblationes debite parochis occasione paupertatis seu consuetudinis, sunt uoluntarie quoad quantitatem, & speciem rei oblatae. cap. 21. num. 146. lib. 2. Oblationes an necessario sint faciendæ, necne, ministro spiritualium, qui ex aliquo artificio particulari possit victum querere, c. 21. n. 154. lib. 2. Quidam vicario absentis, qui pingues redditus ab Ecclesia percipit. c. 21. n. 155. l. 2. Oblationes factæ imagini pictæ in muro Ecclesie parochialis, ad quem pertinent, non uoluntarie communi ad rectorem pertinere, nec uero ad Episcopum loci. c. 21. n. 162. l. 2. Obligatio restituendi non procedit à iustitia distributua sed à commutativa. cap. 11. num. 51. l. 2. Obligatio moralis non imponit transgressori culpam, sed legalis. c. 11. n. 91. l. 2. Obligatio legis diuinae tolli non potuit per legem pernam sequentem. c. 27. n. 13. l. 2. Occulte excommunicatus hodie nullo modo uitandus est, nec etiam ante denuntiationem, cuius excommunicatio duobus etiam testibus probari potest. c. 1. n. 24. l. 1.

Occulte excommunicatus tenetur se vitare a comunione fidelium, & a diuinis abstinere ante denunciationem. cap. 1. num. 39. lib. 1. Et an id procedat, quando ex hac excommunicatione occultum eius crimen, occultaque excommunicatio prodere cum graui scandalo. ibid. n. 40. lib. 1

religionis, & martyrij ratione in fidei testimonium, seclusa diuina iussione. c. 24. n. 25. l. 2

Et Ordinarius in proposito intelligitur Episcopus, siue eius vicarius generalis, cap. 19. num. 13. & seqq. lib. 1.

toto tempore vite suae, si huiusmodi alendus citò moriatur, antequam sit consumpta pecunia data vel promissa, adimplendum est, cap. 30. n. 56. l. 1

P

Pactum de non alienando cum iuramento non impedit translationem dominij. cap. 8. num. 33. lib. 2

Pactum initum cum monasterio vel priuato, de dando certam pecuniae quantitatem, vt eum alat